

PE ARIPILE COPILĂRIEI

Revista S08 Stăncești * nr.11 * septembrie 2012

Lumina răsăritului interior

E o dimineață întunecată. Nori lungi și grei împânzesc cerul și-l transformă într-un scut al unui voinic fără rival.

Câtă liniște, câtă apăsare! Cenușiul tronează și a coborât în sufletul lui Mihai. El, campionul la lupte greco-romane, era lovit de furtunile ce s-au abătut nemilos asupra lui. În mintea lui se derulează ca într-o peliculă evenimentele din ultimele săptămâni. Mama sa era chinuită de o boală care nu dădea semne de retragere. Durerile ei deveniseră și ale lui. Grijile casei au rămas pe umerii lui. Este cel mai mare și Crina, surioara sa, abia reușește să-și facă lecțiile și să urmeze programul de balet. Tatăl i-a părăsit de câțiva ani și mama se chinuie pe patul unui spital. Cu câtă seninătate își îndură soarta și îl întâmpină mereu zâmbitoare. Ar vrea să nu plângă, dar fulgerele durerii îi brăzdează sufletul și își joacă hora. E sfâșiat. Azi va afla dacă tratamentul urmat de mama sa va avea rezultatul așteptat.

E sâmbătă și cursurile s-au încheiat ieri după-amiază. La religie a fost impresionat de discursul profesorului despre sacrificiul de sine al Mîntuitorului, despre calea pe care trebuie să mergem pentru a găsi fericirea, iar la cercul de lectură s-a dezbătut tema copilăriei. Primiseră un eseu despre adolescență și fericire. Era dificil să vorbească despre

fericire, dar o voce îi șoptea să nu se sperie, să fie încrezător.

Ah! Dimineața aceasta, cu câtă cruzime-l privește sau, poate, e o senzație falsă. S-ar putea să-i dea un semn. Nu! Din nou îl încolțesc presimțiri sumbre. La ora 12:00 trebuie să fie la spital și între timp va merge la bibliotecă pentru a împrumuta niște cărți, ca să scrie un eseu foarte bun.

Tânărul brunet cu ochii ca și întinsul mării pășea gânditor pe covorul de frunze ce părăsiseră falnicii tei de pe marginea aleii. Își aminti de bucuria care-l învăluia azi-vară, de forța sa, atunci nimic nu părea să-l răpună, însuși soarele îi dăruia din forța lui.

O clipă chipul i se însenină și se întrebă: "Unde o fi soarele azi?". Căută soarele. Acesta, timid, își strecura micile săgeți printre norii care se retrăgeau obosiți. O rază jucăușă îi mângâie fruntea și tânărul scoase un suspin ușor. Ploaia de gânduri se risipi când simți forfota din jurul său.

Chipuri vesele sau meditative se plimbă ușor pe lângă el. Umerii săi încovoiați se ridică și urcă în pas vioi treptele bibliotecii. A ajuns în lumea cărții, o lume care de-atâtea ori l-a sprijinit, o lume în care visul devine realitate și speranțele se împlinesc.

Gândul îi șoptește să se lase fermecat de speranță. Treptat, gândurile întunecate se risipesc. Trebuie să lupte la fel ca la concursurile la care participase. De data aceasta terenul pe care se desfășoară lupta este lumea, viața. Își spuse mai liniștit: "Să privești în jurul tău și ai să vezi că cele mai bune lucruri sunt în preajma noastră - *respirația în nări, lumina în ochi, florile la picioare, munca în mâini, calea Adevărului în față*". Astfel îl învăța maestrul său, arătându-i care sunt îndatoririle unui om care se formează pentru a reuși. Se simți inundat de lumina răsăritului interior.

Nu este decât un pom cu mugurii aprinși, o ființă a cărei inimă sună melodios și, mai târziu va arde ca o flacăra. Mugurii vor deveni rod și el, mai puternic, se va înălța și va prospera.

El descoperise în poeziile citite că pomul tânăr își sudează ceas de ceas rădăcinile în solul galben sau brun și se înalță treptat spre văzduhul care-i călăuzește pașii zi de zi.

Se simțea ca un pom tânăr și ramurile lui căutau să îmbrățișeze văzduhul.

Încet- încet norii se spulberă și Mihai ajunge în sala de lectură. Băiatul este scaldat în lumina trandafirie ce pătrunde pe fereastra întredeschisă și speranța renaște în sufletul său.

Alexandra Voiț, clasa a VII-a

Cuvânt

Anul care s-a încheiat a fost plin de provocări atât pentru elevi, cât și pentru profesori. Ceea ce am remarcat a fost setea de cunoaștere a multora dintre elevii școlii noastre și dorința de a se implica în activități care le-au favorizat accesul la descoperirea tainelor disciplinelor școlare și le-au permis aplicarea noilor cunoștințe în diferite contexte. S-a confirmat faptul că se poate învăța și, mai mult, cei care învață pot să recompună imaginea lumii în care trăiesc ori să creeze cu ajutorul fanteziei alte fețe, alte tărâmurii în care valorile umanității se regăsesc triumfătoare.

Participarea și rezultatele obținute la diferite concursuri au demonstrat interesul elevilor pentru a ști, dar și talentul lor, de aceea ne propunem să desfășurăm pe viitor o serie de activități care să le dezvolte abilitățile și să ne conducă spre noi reușite.

Eforturile și puterea de a crea a elevilor s-au concretizat, în mod deosebit, în cadrul următoarelor activități: Concursul „După părerea ta, ce înseamnă o viață cinstită?”, inițiat de Asociația Pro Educație „Bucoveanu”, Olimpiada de Limba și Literatură română, Concursul „Olimpiadele Cunoașterii” sau “Clasicii Noștri”. Elevii participanți merită toată lauda. Ei sunt: Bonchiș Rebeca, Talabur-Horja Mirabela, Jude Florina, Bulza Claudia, Dumuța Miruna, Teuca Raul, Ștef Laurențiu, Puie Olivia, Turle Paula, Mance Carina, Jurca Adrian, Pascu Alexandra, Borza Adrian, Tirla Paul, Ungureanu Giulia, Vid Florentina, Voiț Alexandra, Cireap Claudia, Coraș Rovena, Buz Rebeca, Coraș Anamaria, Dumuța Alexandru.

De asemenea, elevii și-au pus în valoare și perspicacitatea participând la Concursul de Matematică „Gordius”(la acest concurs s-a distins Mirabela Talabur-Horja).

În acest număr veți putea citi câteva dintre creațiile colegilor voștri care au participat la concursul „După părerea ta, ce înseamnă o viață cinstită?”. Aceste compoziții literare au fost selectate și premiate la faza locală și la cea județeană a acestei competiții.

DESCOPERIRE

de Rebeca Buz, clasa a VIII-a

*Să ne bucurăm când soarele răsare,
Să privim luna argintie care apare;
Să primim razele mângâietoare,
Să nu alungăm ploaia binefăcătoare.*

*Lanul auriu însângerat de maci,
Te-ndeamnă să-I spui : “Îmi plăci!”,
Izvoarele îți șoptesc tainice cuvinte
Tu, fermecat, mergi tot înainte.*

*Pădurea-ți păstrează o umbră
Și te cheamă la ea surâzândă;
Când cauți un strop de lumină
Te inundă o mare senină.*

*În sufletul nostru se strecoară
Bucuria ca o căprioară sprintară.
Ea crește și punți multicolore construiește
S-aducă fericirea celui ce pe om cinstește.*

*Să ne bucurăm de darurile naturii,
Să uităm neplăcerile urii,
Să-l ajutăm pe fiecare
Să găsească o cale de-mpăcare.*

*Căutând, așteptând, meditând, visând
Vei vedea universul dansând.
Așa, treapă cu treaptă, te vei înălța spre soare
Și vei descoperi o stea călăuzitoare.*

Regatul de cristal, zâna și cei doi uriași

Paula Turle, clasa a VI-a

Demult, într-un ținut unde izvoarele dădeau cea mai cristalină apă și verdele mătășos al ierbii surâdea unui soare vesel care părea o minge când galbenă, când portocalie, trăia o zână cu bucle aurii și ochi precum albastrul cerului senin.

Zi de zi, frumoasa zână muncea pentru a se bucura de binefacerile naturii. Stăpânul regatului îi dăruise o livadă cu pomi ale căror fructe puteau vindeca durerile pământenilor. Această comoară trebuia întreținută și dăruită an de an celor buni și dreți.

Anul acesta roadele încovoiau crengile cu greutatea lor și sclipeau în soare din zori și până-n noapte. Privitorul abia își putea dezlipi ochii de locul pe care fructele îl transformaseră într-un palat al formelor și culorilor.

Timpul culesului se apropia și zâna observă că mai avea nevoie de doi angajați. Lucrătorii ei munceau cu dăruire și întotdeauna îi răsplătise pentru devotamentul, iscusința și seriozitatea lor. Trăiau ca într-o mare familie unită. Niciodată viermele invidiei sau alte patimi nu tulburaseră viața în acel ținut. De aceea, acest teritoriu căpătase faima de regat de cristal, iar cinstea era onoarea fiecărui locuitor.

Într-o dimineață răcoroasă, zâna este anunțată de meteorologul ținutului că timpul se va schimba și trebuie să înceapă culesul, pentru a nu fi afectată recolta din acest an. Ușor alarmată, delicata zână îi spune omului ei de încredere:

-Du-te la vecinii nostri, uriașii din Țara de Piatră, și roagă-l pe Omul Peșterii să mi-l trimită pe Mână Lungă și pe Mucegai ca ajutoare la culesul fructelor. Asigură-l de răsplata mea și spune-i că-i rămân recunoscătoare.

la era
După acestea, mesagerul a plecat spre Țara de Piatră și a ajuns la locuința Omului Peșterii. Această creatură semăna cu un om, dar nu chiar un om obișnuit, el avea puteri miraculoase. Prietenia sa cu zâna s-a înfiripat în urmă cu mulți ani și spiritul de dreptate, bunătatea și respectul reciproc au transformat-o în cea mai frumoasă floare pe care o poți dărui.

Bunul și înțeleptul prieten al zânei, îndată ce află cererea acesteia, îi trimite cele două ajutoare. Solul și cei doi uriași, prieteni, ajung în seara următoare la castelul celei pe care o numeau Concordia. Ea le-a mulțumit pentru că veniseră atât de repede și le-a oferit găzduire.

Culesul fructelor era în toi și toți munceau cu seriozitate. Odată cu apariția celor doi uriași, lucrurile păreau totuși schimbate. Și într-adevăr, un muncitor culegea fructele cu încetineala unui melc ce traversa o stradă pustie. Acesta nu era altul decât Mucegai, care după cinci fructe culese făcea pauză. În scurt timp, fructele culese de el se stricau, deoarece nu erau culese cu dăruire.

Neliniștită, zâna se întreba de ce se alterau fructele. Ea ceru să fie descoperit și adus în fața ei cel ce produsese pierderile. Vicleanul Mucegai, văzând că este căutat schimbă coșul lui cu cel al lui Mână Lungă. Conștiincios și îndemânic, Mână Lungă reușea să culeagă cantități însemnate și frumusețea fructelor din coșul lui dezvăluia sufletul său mare și curat. Planul lui Mucegai reuși, iar Mână Lungă a fost pedepsit. Crezându-l vinovat, zâna l-a trimis înapoi în Țara de Piatră.

Abia după două zile, zâna a înțeles că Mucegai era adevăratul vinovat, așa că îl rechemă la cules pe Mână Lungă.

Nemulțumit, Mucegai îl batjocorea pe Mână Lungă spunându-i:

-Tu strici toată recolta! Din cauza ta se strică fructele!

Uriașul îl privea cu indulgență și îi răspundea:

-Dacă vrei să fii răsplătit, atunci muncește cu dăruire.

După o săptămână de lucru, fructele au fost culese. Sosind ziua în care fiecare urma să-și primească răsplata, Concordia a venit în fața lucrătorilor și, după ce le-a mulțumit pentru sprijinul acordat, le-a dat câte o cutie care conținea suma de bani convenită. Văzând că are o sumă mult mai mică decât Mână Lungă, invidiosul Mucegai a schimbat cutiile.

Toți muncitorii au plecat spre casele lor. Deși a văzut cum a procedat Mucegai, Mână Lungă nu i-a spus nimic zânei. Răbdător și bun, a lăsat ca Mucegai să-și recunoască fapta.

După câteva luni, când copacii se înveșmântau în haine albe și se clătinau în fața lunii, Mână Lungă află de la Mistrețul Pădurii de Argint că Mucegai avea foarte multe datorii. Sensibil, fostul prieten sare în ajutorul lui Mucegai și îl salvează de la o grea pedeapsă. Regretele și recunoștința inundară sufletul lui Mucegai. Într-o clipă cerul își deschisese porțile de cleștar și revărsă asupra Țării de Piatră o mare de bucurie. Ea dansa într-o rochie turcoaz și scălda pietrele într-o lumină aurie.

Puțini și-ar fi închipuit transformarea lui Mucegai, dar Mână Lungă n-a ezitat să creadă în puterea iertării și, azi, a recâștigat un prieten, cândva rătăcit.

Paula Turle, clasa a VI-a

SĂDEȘTE, DĂRUIEȘTE, IUBEȘTE

de Anamaria Coraș, clasa a VIII-a

Culege o floare

Și dăruiește-o;

Alungă norii negri

Prinde o rază de soare

Și îngrijește-o.

Caută să aduci doar nori de ploaie

Binefăcătoare, roditoare.

Șterge lacrimile celor necăjiți

Redă-le zâmbetul celor oropsiți.

Unii vor spune: "E peste puterile umane!"

*Tu răspunde-le: "Vino să sorbi cristale din
potire de floare!"*

Ele se deschid pentru cei cu gândul curat

Ele dispar pentru cei cu gândul neclar,

Se șterg de pe margini de vis,

Nu lasă urme, sunt de nescris

Și timpul nu mai este prieten, el este dușman.

De aceea timpul te îndeamnă:

Plantează o floare,

Sădește o dragoste mare,

Culege o stea din marea albastră,

Adu-o pe nisip, să străluceasca

CINSTEA ȘI TRANDAFIRUL

de Adrian George Borza, clasa a VII-a

Cinstea e comoara mea,

Trandafirul e comoara ta,

Să le punem împreună

Să vedem a cui este mai bună.

Cinstea e puterea lumii,

Trandafiru-i frumusețe.

Cinstea ne conduce pe piscuri semețe.

Trandafiru-i simbolul iubirii.

Cinstea-ți aduce bucurie,

Trandafirul încântare,

Care-i mai de preț comoară

Pentru o viață mai ușoară?

Cinstea e ascunsă-n noi,

Trandafiru-i pe zăvoi

Cele două pot fi flori

Pentru cei buni, chiar comori.

Ele pot fi împreună

Nobilă cunună,

Tu, cinstește și iubește

Și-ai să vezi cine-înflorește

Binele și adevărul,

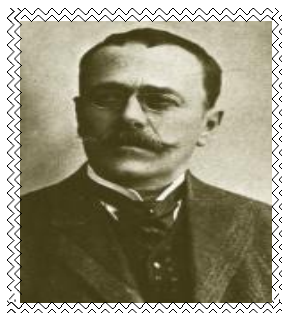
Demnitatea, hărnicia,

Puritatea, simplitatea

Vin s-alunge nedreptatea.

Caragiale, clasicul nostru (1852-1912)

În acest an s-au împlinit 160 de ani de la nașterea celui a cărui operă are forța miraculoasă de a ne transpune în România epocii 1870-1900 și un secol de când a încetat să scrie, dar continuă să ne fascineze prin felul în care a privit lumea.

Citindu-l pe Caragiale am descoperit felul de a vorbi și de a gândi al celor care au animat atmosfera sfârșitului de secol XIX, am privit prin *camera de luat vederi* a celui care cu siguranță, dacă ar fi trăit azi, nu s-ar fi oprit la arta dramatică, ci ar fi îmbrățișat-o și pe cea cinematografică. De la Caragiale am învățat că a comunica este o artă, o artă pe care o putem stăpâni, cu condiția să respectăm câteva reguli de bază. Nemuritorul scriitor, tocmai pentru că „simte enorm și vede monstruos”, ne înfățișează o lume ale cărei defecte sunt amplificate și, de cele mai multe ori, este plină de situații comice, de antimodele. Astfel i-am cunoscut personajele: Goe, Ionel Popescu, Mariu Chicoș Rostogan, Mitică, Niță Ghițescu, Ghiță Nițescu, Tiberiu Bumbăș, Lefter Popescu, Nae Cațavencu, Agamemnon Dandanache, Farfuridi, Brânzovenescu. O caracteristică principală a acestora este diferența dintre ceea ce vor să pară și ceea ce sunt iar aceasta constituie o sursă a comicului. Referitor la nume este bine să subliniem că:

„Numele din opera comică a lui Caragiale ne dau impresia că fac parte din personagiile pe care le denumesc. Desigur, și pentru că ne-am deprins cu ele. Dar și pentru că numele seamănă, prin ele însele cu personagiile. Aceasta se dovedește prin faptul că

deodată, la prima lectură sau reprezentare a unei comedii a lui Caragiale, simțim că personagiile nu puteau să aibă alte nume, în orice caz că au numele lor.”(Garabet Ibrăileanu)

Desăvârșit cunoscător al limbii române, scriitorul sesizează greșelile de exprimare ale contemporanilor săi și le presară în vorbirea personajelor. Acestea vorbesc mult, dar, de cele mai multe ori nu se înțeleg deloc. Comunicarea eșuează, din lipsă de atenție, dar și din cauza **necunoașterii celor mai elementare** cerințe. Prin aceste exemple scriitorul ne învață ce nu trebuie să facem, ne dezvăluie absurdul acelei lumi. Astăzi pătrundem în lumea eroilor lui Caragiale și avem sentimentul că sunt lângă noi, că au renăscut și fac aceleași greșeli, că trăiesc printre noi, ne stârnesc hazul sau ne pun pe gânduri.

Chiar dacă s-a scurs mai mult de un secol de la “spectacolul lumii” redat magistral de Caragiale, sentimentele pe care ni le trezește lectura operei marelui dramaturg ne îndreptățesc să spunem *Caragiale este contemporanul nostru*.

Florentina Vid, clasa a VIII-a

Călători prin Europa

UNGARIA

Denumirea oficială a acestui stat european este Republica Ungaria. Capitala sa, Budapesta, este de o frumusețe arhitecturală care o înscrie între cele mai cunoscute locuri de pe glob. Acestui fermecător oraș i se mai spune „Mireasa Dunării”. Budapesta este situată pe ambele maluri ale fluviului care o privește zi de zi și o invită la promenadă. În partea vestică a fluviului se află **Buda**, iar în partea estică-**Pesta**. **Palatul Parlamentului**, care se află pe malul drept al Dunării, adică în Pesta, a fost construit în stil neo-gotic între anii 1885 și 1904 după planurile lui Imre Steindl. Intrarea în clădirea

bogat ornamentată este flancată de doi lei impozanți de piatră. In Camera Cupolei se țin cele mai elegante baluri din Budapesta și cele mai sofisticate recepții diplomatice.

Dacă ajungeți aici, nu ezitați să vizitați celebra **Grădină Zoologică** și, dacă timpul vă permite, îndreptați-vă spre **lacul Balaton**, cel mai mare lac din Europa centrală, cu o suprafață de 592 km² și o lungime de 77 km. Frumosul și întinsul lac atrage an de an mulți turiști îndrăgostiți de natură.

O altă regiune a Ungariei, care încântă privirea, se numește **Tokaj** și reprezintă o zonă viticolă istorică, unde continuă să fie produs deja de 450 de ani vinul de Tokaj (Tokaji aszú) celebru în întreaga lume, cunoscut ca "regele vinurilor, nectarul regilor". Frumoasele locuri și monumentele istorice lasă în inima călătorului o liniște monumentală, un farmec aparte.

Această țară se mândrește și cu câteva personalități ce și-au înscris numele în patrimoniul cultural universal ca: Liszt, Bartók și Kodály. Alte personalități maghiare sunt: Albert Szent-Györgyi, cel care a descoperit existența vitaminei C, scriitorul și câștigătorul Premiului Nobel pentru literatură, Imre Kertész, precum și regizorul István Szabó, câștigător al Premiului Oscar.

Florina Jude, clasa a VI-a

Comitetul de redacție

Profesor coordonator: Angelica Ștef

Tehnoredactare: Denisa Lucuța

Colaboratori: Adrian George Borza, Rebeca Buz, Anamaria Coraș,
Paula Turle, Alexandra Voiț, Florentina Vid, Florina Jude

Redacția: Stâncești, nr 53, cod 417 124, jud. Bihor